

бѣше встѣпилъ въ Родопитѣ, но бѣше организиралъ своя отстѣпателенъ маршъ по слѣдующия начинъ: оставилъ единъ силенъ арриергардъ, — противъ което нищо не може да се каже, — формиралъ единъ фланкгардъ, който би трѣбвало да бѣде единъ силенъ прикривающъ страниченъ отрядъ, държащъ се на височина на Чирпанъ при изтегловането на главнитѣ сили къмъ Одринъ и, най-сетнѣ, назначилъ единъ дѣсенъ (?) фланкгардъ, който скоро изгубилъ и дистанция и интервалъ, и който, като не е билъ въ състояние да се движи въ горитѣ, ускорилъ марша си, слѣдвайки вдлъжъ долината на Марица и, въ резултатъ, изпъкналъ най-сетнѣ прѣдъ една бригада отъ турския авангардъ. Като се видѣлъ, че е излѣзалъ много напрѣдъ, този (дѣсния) фланкгардъ се спрѣлъ, а другитѣ сж го приели за противникъ. Оттукъ произтича и неразборията, отъ която се възползуватъ руситѣ и прѣминаватъ прѣзъ това врѣме Марица по единъ мостъ, който, както и всѣкога, нашитѣ бѣха забравили да съборятъ, и атакуваха тѣзи два отряда; започва се прѣстрѣлка, къмъ която скоро се присъединява и артилерията, а Сюлейманъ, като се научилъ за всичко това, поврѣща главитѣ на своитѣ колони въ облическо направление и слѣдвайки въ тилтъ на частитѣ, които сж били вече притиснати къмъ височинитѣ, заема съ главнитѣ си сили позиция, опрѣна съ дѣсния флангъ въ Станимака а съ лѣвия — въ Дермендере, и то безъ всѣка прѣдварителна заповѣдъ; всѣки единъ се намѣстилъ тамъ, гдѣто е искалъ и както е можелъ! (и. схема № 10).

Рускитѣ войски, които срѣснахъ прѣзъ врѣме на пѣтуването си къмъ Казанлъжкъ, нѣмаха друга цѣль освѣнъ да отбиятъ у Сюлеймана всѣко опитване — каквото той, впрочемъ, нѣмаше — да запази съобщенията си!